

Nieuwsbrief januari 2004

Beste donateur,

Allereerst wensen we u een zeer goed 2004, en willen we u hartelijk bedanken voor uw steun aan het Zanskar-sTongdefonds. In deze nieuwsbrief, die wat later verschijnt dan u van ons gewend bent, vertellen we u hoe het ervoor staat met onze kinderen, en doen we verslag van de ontwikkelingen rond het in 2002 gestarte project voor de Lamdon School in Shey.

De kinderen

Omdat we in 2003 helaas niet in de gelegenheid waren de kinderen op te zoeken en ook dit jaar waarschijnlijk niet naar Ladakh zullen gaan, is het contact via de post en e-mail gelopen.

Ook telefoneren we met de familie, zoals onlangs.

Getsok (14) blijft verlegen. Hij bromt iets onverstaanbaars in de hoorn en geeft hem snel aan zijn jongere broer Wangtak (11), die zonder schroom "Hello, how are you?" zegt. Daarna doet Galden (16) zakelijke mededelingen over het weer en de gezondheid van de familie, en hij doet de groeten aan "alle vrienden van het sTongdefonds".

Wangtak, Getsok, Galden

Brieven

In hun brieven vertellen de jongens meer: ook dit jaar zijn ze weer naar hun dorpjes geweest in de zomer. Met zijn drieën met de bus, zonder begeleiding.

De reis over de deels onverharde wegen beslaat ongeveer 430 kilometer, (hemelsbreed is de afstand negentig kilometer), en duurt normaal gesproken twee dagen. Overnacht wordt in het plaatsje Kargil aan de grens met Pakistan. Op de tweede dag, 's middags, krijgt de bus waarin de jongens zitten pech op de 4500 meter hoge Pensi la. Galden schrijft hierover: "We overnachtten bij de herders die hier 's zomers wonen in stenen hutten. Zij gaven ons te eten, hun zelfgemaakte kaas, boter en verse yoghurt". De volgende ochtend is de bus gerepareerd. De jongens arriveren om twaalf uur in Padum, de eindhalte. Galden: "Toen moesten we nog drie uur lopen naar sTongde. Daar ben ik een half uurtje gebleven en vervolgens verder gegaan naar Pishu. Dat is nog eens drie uur lopen! Iedereen was heel blij dat ik er weer was."

Ook Getsok en Wangtak hebben een goede tijd gehad bij hun ouders in sTongde. Wangtak is flink gegroeid en opent zijn brief met "Ik ben nu groot". Verder schrijft hij: "Mijn grootmoeder is gestorven. Met de rest van de familie gaat het goed". Hij was erg gehecht aan *abile*, zijn oma, die veel aandacht had voor de kleintjes en altijd met ze speelde. Abile werd ruim zeventig en was tot het laatst van haar leven actief.

Getsok bericht trots dat hij niet één keer echt ziek is geweest, alleen maar een beetje, en dat hij zich nu sterk en gezond voelt. Dat is goed nieuws, want het joch kampte regelmatig met ziekte en daarover maakte iedereen zich zorgen. Ook vertelt hij ons dat zijn vriendjes in het dorp of kind-monnik zijn geworden (en dat ze er mooi bijlopen in hun rode pijen) of dat ze soldaat willen worden. Slechts een paar gaat naar school. Hij was ook erg blij om alle dieren weer te zien, schrijft hij.

Getsok zegt dat er veel nieuwe kinderen op school zijn. Een van die nieuwe kinderen komt uit Zanskar en is zijn vriendje geworden. Ook Wangtak schrijft over een vriendje uit Zanskar.

Alliedrie zijn de jongens over: Galden naar de 8-ste klas. Hij hoort nu bij de groten en is daar echt trots op. Getsok naar de zesde ("I am a senior now", schrijft hij) en kleine Wangtak al naar de vierde. Het gaat dus goed met de kinderen.

Lamdon School Shey.

Zoals u weet zijn we in 2002 gestart met een nieuw project: het ondersteunen van de Lamdon School in Shey. Shey is een klein dorp in de Ladakh vallei en het schooltje daar krijgt veel minder aanloop van potentiële sponsors dan haar grote zus de Lamdon School in Leh. De leerlingen komen veelal uit de armste lagen van de bevolking: daglonerfamilies of éénoudergezinnen. Er zitten kinderen bij van nomadenfamilies uit de Changtang, -op de grens met Tibet. Overleven is daar erg moeilijk.

Natuurlijk zitten er ook kinderen uit Zanskar op de school.

Via een speciale gift hebben we voor een heel jaar (2003) het schoolgeld voor vijf kinderen kunnen betalen.

In een volgende nieuwsbrief, die u nog dit jaar zult ontvangen, gaan we uitvoeriger berichten over de kinderen in Shey.

Scholenproject.

Verleden jaar hebben we kennis gemaakt met een interessante nieuwe manier van fondsenwerving. Een van onze vaste donateurs is lerares op een basisschool in Utrecht. Elk jaar rond kerstmis wordt op haar school een project gedaan, waarbij de scholieren rondom een goed doel speciale lessen krijgen. Dat resulteert in een kerstmarkt. Hier kopen ouders door scholieren gemaakte voorwerpen. De opbrengst komt ten goede aan het 'Doel van het jaar'. Dat het sTongdefonds als doel werd uitgekozen was uiteraard prachtig.

Ons aandeel bestond erin, dat we vlak voor de kerstmarkt, een dag op de school voorlichting gaven. In

abile

het gymlokaal hingen we foto's aan de muur van Zanskar, de kinderen en de school in Shey. We stalden gebruiksvoorwerpen en kleding uit op een tafel, en hingen gebedsvlaggen aan het klimrek.

De scholieren kwamen, meerdere klassen tegelijk, kijken naar de dia's en luisteren naar het verhaal over hun leeftijdgenootjes aan de andere kant van de wereld.

Hun enthousiasme was voor ons een bijzondere en inspirerende ervaring.

Het geld dat aan het fonds werd geschonken is voldoende om het schoolgeld voor vijf kinderen voor twee jaar te kunnen betalen.

We vinden het belangrijk om de kinderen van de Lamdon School in Shey een duurzaam perspectief te bieden. We willen de kinderen die we ondersteunen een kans geven op een afgemaakte schoolopleiding. Daarom willen we de steun aan de kinderen van Shey verder uitbreiden. Hiervoor zijn we een brochure aan het maken om dit 'Scholenproject' te promoten.

We hopen dat we het Utrechtse voorbeeld ook op andere scholen kunnen herhalen. Heeft u tips of suggesties voor ons, of voorbeelden van activiteiten die de school bij u in de buurt organiseert, dan horen we dat graag.

Met vriendelijke groet,
Simon, Gerda, Saskia

Foto's van het scholenproject Utrecht